

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

'Αντρες;

Ευχαριστώ,

δε θα πάρω!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1999, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Birgit Tyrrell/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 1999
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιούνιος 2017, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2005-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2006-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1999, 2017
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

'Αντρες;
Ευχαριστώ,
δε θα πάρω!

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007
Σουίτα στον παράδεισο, Λιβάνης, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασνοπασχαλιάς*, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013
Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014
Ένα ευτυχημένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014
Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το σταυροδρόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015
Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015
Η γυναίκα της σοφίας, 2015
Ο γιος της βροχής, 2015
Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016
Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016
Το φίλι του δράκον, 2016
Χιόνι στη φωτιά, 2017
Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017

Για παιδιά

- Ο Ελληνούλης, το χάριτο καραβάκι*, 2011
Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

*Στους άντρες, τους περήφανους αυτούς αετούς
με τα ραγισμένα φτερά,
που επιμένουν να πετάνε ακόμη...*

1

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΧΤΥΠΑΕΙ ΣΑΝ υστερικό. Δυσανασχετώ, εκνευρίζομαι, τελικά το σταματάω με ένα δυνατό πάτημα και με τα μάτια ακόμη κλειστά. Σκέφτομαι γιατί να έχω βάλει το ξυπνητήρι, ενώ κανόνισα χτες το βράδυ να μην πάω το πρωί στη δουλειά. Πάω να ξανακοιμηθώ και τότε θυμάμαι. Μα βέβαια. Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου. Κλείνω τα σαράντα. Έχω καλεσμένους το βράδυ. Πρέπει να πάω στο σούπερ μάρκετ και μετά να μαγειρέψω. Η Λορέτα, η κοπέλα που έρχεται μια φορά τη βδομάδα να καθαρίσει, πρέπει ήδη να είναι στο σπίτι. Θα μείνει όλη τη μέρα. Το έχουμε κανονίσει.

Πετάγομαι γρήγορα από το κρεβάτι παρασύροντας τη Μέριλιν, τη γάτα μου, στο δάπεδο. Η Μέριλιν νιαουρίζει εκνευρισμένη. Σκύβω και τη χαϊδεύω.

«Συγγνώμη, γλυκιά μου», της λέω και της σκάω όπως πάντα ένα φιλί στο ασημόγκριζο κεφαλάκι της.

Αυτή αρχίζει τα χάρδια και κυλιέται ήδη κάτω προκαλώντας με να συνεχίσω. Είναι τόσο χαδιάρα, που θυμίζει την αξέχαστη Μονρόε. Γι' αυτό τη φωνάζω Μέριλιν.

«Άλλη φορά», της λέω.

Τρέχω στο μπάνιο, κλείνω την πόρτα και στέκομαι εμπρός από τον μεγάλο ολόσωμο καθρέφτη που είναι κολλημένος πίσω της. Πετάω το μεταξωτό λευκό νυχτικό μου και μένω ολόγυμνη. Κοιτάζομαι προσπαθώντας να διακρίνω τη σαραντάρρα γυναίκα, όμως αυτό που βλέπω είναι ένα κοριτσάκι... μια έφηβη... μια νέα γυναίκα τέλος πάντων. Όχι πάνω από τριάντα. Μακρύ πυκνό μαλλί μέχρι τους ώμους, μελί, με πλούσιες χρυσές ανταύγειες –έστω κι αν αυτές είναι προσθετική–, χρυσοκάστανα σπινθηροβόλα μάτια, στήθος ολόρθο και σεβαστού μεγέθους –τι κι αν έχει βοηθήσει λιγάκι η σιλικόνη;–, γυμνασμένοι κοιλιακοί, κωλαράκι... κώλος, τέλος πάντων, συμπαθητικός, κυτταρίτιδα λιγάκι – κι ας έχω ξοδέψει μια περιουσία.

Πλησιάζω τη μούρη μου και την κολλάω πάνω στο γυαλί. Προσπαθώ να διακρίνω ρυτίδες. Τίποτε! Εντάξει, δε λέω, το κολλαγόνο έκανε θαύματα. Είμαι ένα μικρό θαύμα εξωτερικά. Έστω και άβαφη. Ξέρω ότι αν μακιγιαριστώ, θα δείξω ακόμη πιο νέα και δροσερή.

Μιλάω τέσσερις γλώσσες –τις δύο άπταιστα–, είμαι καλή συνομιλήτρια, έχω ενδιαφέροντα, οι φίλοι μου επιμένουν ότι είμαι καλό παιδί... είμαι σχεδόν μια ιδανική γυναίκα. Τότε γιατί δεν έχω σύντροφο;

Ντύνομαι γρήγορα και μακιγιάρομαι ελαφρά. Δε βγαίνω ποτέ έξω από το σπίτι αν δεν έχω βάλει κρέμα ημέρας και κατακόκκινο κραγιόν. Πρωί βράδυ φοράω πάντα κόκκινο κραγιόν. Ανήκω στην κάστα των τυχερών γυναικών που τους πάει αυτή η απόχρωση. Με το κόκκινο κραγιόν νιώθω δυνατή και έτοιμη να αντιμετωπίσω τα πάντα, μου δίνει κουράγιο.

Πηγαίνω στην κουζίνα. Η Λορέτα μού έχει ετοιμάσει ήδη τον καφέ μου. Καπουτσίνο, παρακαλώ. Ίσως είναι η μοναδική Φιλιππινέζα που ξέρει να φτιάχνει σωστό καπουτσίνο. Φρέσκο γάλα, σωστή δόση εσπρέσο, μπόλικος αφρός, δύο ζαχαρίνες, κανέλα. Ρουφάω βιαστικά δυο γουλιές, ενώ συγχρόνως μιλάω μαζί της και ελέγχω τη λίστα με τα ψώνια.

Παίρνω τη χρυσή βίτζα μου, το κινητό μου, τα κλειδιά μου και φεύγω. Η Μέριλιν νιαουρίζει στην πόρτα. Στη φούρια μου ξέχασα να την ταΐσω. Ανοίγω την πόρτα και λέω στη Λορέτα να τη φροντίσει.

Είναι ήδη δέκα και τέταρτο όταν μπαίνω στο αυτοκίνητό μου. Ο «Βασιλόπουλος», το γνωστό σούπερ μάρκετ, απέχει από το σπίτι μου στη Βούλα δέκα λεπτά. Ο καιρός είναι υπέροχος και αυτό μου φτιάχνει τη διάθεση. Κι όμως χτες στις ειδήσεις είπαν για βροχές και καταιγίδες. *Δεν ξέρουν τι τους γίνεται*, σκέφτομαι. Ανοίγω το ραδιόφωνο. Πιάνω τον Status, τον σταθμό που προτιμώ περισσότερο από άλλους.

Ακούω ένα όμορφο χορευτικό κομμάτι, όταν με την

άκρη του ματιού μου βλέπω ένα μαύρο Mazda να συμπορεύεται με το δικό μου Grand Vitara. Γυρίζω το κεφάλι μου και μέσα από τα γυαλιά μου παρατηρώ έναν τριανταπεντάρη με κομμένα μάτια να μου χαμογελάει όλο νόημα. Προλαβαίνω να διακρίνω τη βέρα στο χέρι του.

«Μα δεν έχουν τον Θεό τους», ψιθυρίζω και πατάω το γκάζι. Οι άντρες έχουν αποθρασυνθεί. Οποιαδήποτε ώρα της μέρας ή της νύχτας το μυαλό τους στο ψαχνό. Παντρεμένοι ή ανύπαντροι, δεν έχει σημασία. Μπορεί κάτι να τους καθίσει. Γι' αυτό και δεν έχω σύντροφο!

Μπαίνω στο σούπερ μάρκετ και για μια φορά έχω χάσει την αίσθηση του τόπου και του χρόνου. Αποφάσισα να μαγειρέψω κινέζικο. Τα καταφέρνω μια χαρά. Μου τα έμαθε όλα η Λορέτα. Μου πήρε χρόνο, κόπο και χρήμα, όμως εκείνη η γλυκόξινη σάλτσα είναι η σπεσιαλιτέ μου.

Βγαίνω με ένα καρότσι γεμάτο μέχρι πάνω και έχω σκάσει εκατό χιλιάδες. «Μα τι στο καλό;» αναρωτιέμαι. «Πέντε άτομα θα φάμε. Όχι ένας λόχος. Και δεν είναι καν άντρες. Γυναίκες όλες τους. Οι κολλητές μου».

Το τηλέφωνο χτυπάει.

«Εμπρός», λέω ενώ φορτώνω τις σακούλες.

«Χρόνια σου πολλά. Πολλά κι ευτυχισμένα».

Η φωνή της Ναταλί ακούγεται χαρούμενη και χαδιάρικη. Η Ναταλί ή που θα με ηρεμεί ή που θα με

εκνευρίζει. Εξαρτάται. Για τη στιγμή συγκινούμαι. Δεκαοχτώ χρόνια τώρα είναι πάντα η πρώτη που θα μου ευχηθεί στα γενέθλιά μου. Με θυμάται πάντοτε. Ακόμη και όταν ήμασταν τσακωμένες για δέκα μήνες, αυτή με θυμήθηκε.

«Σ' ευχαριστώ, Ναταλί μου. Σ' ευχαριστώ πολύ».

«Πήρα να δω αν ισχύει η συγκέντρωση για το βράδυ».

«Και βέβαια ισχύει. Στις δέκα».

«Μα γιατί φέτος δεν κάνεις όπως πάντα πάρτι, αλλά αποφάσεις να καλέσεις μόνο εμάς τις τέσσερις;»

«Γιατί, γλυκιά μου, μπαίνω στα σαράντα και θέλω να το γιορτάσω μόνο με τις φίλες μου. Έχεις κάποια αντίρρηση;»

«Όχι, καλέ, έτσι ρώτησα. Λοιπόν, στις δέκα θα είμαι εκεί. Γεια σου».

Κλείνει όπως πάντα πριν προλάβω να πω γεια. Σίγουρα βιάζεται να κάνει άλλο τηλεφώνημα. Σε ποιον; Δεν έχει σημασία. Η Ναταλί ζει για να μιλάει στο τηλέφωνο. Ξέρω ότι θα έρθει με μια ώρα καθυστέρηση, τουλάχιστον. Παλιότερα ξεχνούσε να έρθει εντελώς. Με τον καιρό και μετά από πολλούς καβγάδες βελτιώθηκε. Τουλάχιστον τώρα έρχεται. Έστω και αργοπορημένη.

Φορτώνω τα πράγματα και κατευθύνομαι προς το σπίτι. Λίγο πριν μπω στο πάρκινγκ, χτυπάει το κινητό.

«Εμπρός», λέω.

«Καλημέρα, χρυσό μου», ακούω τη φωνή της Δα-

νάης. «Χρόνια σου πολλά, να ζήσεις, χιλιόχρονη».

«Σ' ευχαριστώ, Δανάη μου».

«Πού είσαι τώρα;»

«Μόλις έχω παρκάρει».

«Καλά, θα σε πάρω αργότερα. Αλήθεια, τι να φορέσω το βράδυ;»

«Ό,τι σε κάνει να αισθάνεσαι πιο άνετα».

«Εντάξει. Κάτι θα βρω. Θα είμαι εκεί στις δέκα».

Η Δανάη θα είναι στις δέκα. Είκοσι δύο χρόνια τώρα δε με έχει στήσει ποτέ. Μπορεί να έχει του κόσμου τα ελαττώματα, όμως αυτό το προτέρημά της με κάνει να της συγχωρώ πολλά.

Χτυπάω το θυροτηλέφωνο και λέω στη Λορέτα να κατέβει να με βοηθήσει. Πρέπει να έχω γύρω στις είκοσι σακούλες στο πορτοπαγκάζ. Ανεβαίνουμε μαζί στο σπιτάκι μου. Σπιτάκι εκατόν ογδόντα τετραγωνικά και όλο δικό μου. Η Λορέτα έχει καθαρίσει ήδη το σαλόνι και τις δύο κρεβατοκάμαρες. Μένουν η κουζίνα, τα δύο μπάνια και η τρίτη κρεβατοκάμαρα. Τη χρειάζομαι στην κουζίνα. Τα υπόλοιπα θα τα κάνει αργότερα.

Έχουμε απλώσει στους πάγκους τα ψώνια και ετοιμαζόμαστε για την επιχείρηση «γενέθλια», όταν χτυπάει το τηλέφωνο. Η Λορέτα το σηκώνει.

«Μαντάμ, είναι η μεγάλη μαντάμ στο τηλέφωνο».

Μεγάλη μαντάμ είναι η μητέρα μου.

«Έλα, μαμά, πώς είσαι;»

«Χρόνια σου πολλά, να σε χαιρόμαστε».

«Ευχαριστώ που με θυμήθηκες».

«Μα τι λες, παιδάκι μου! Ξεχνά ποτέ μια μάνα τη γέννηση του παιδιού της; Τι κάνεις τώρα;»

«Ετοιμάζομαι να μαγειρέψω. Θα έρθουν τα κορίτσια το βράδυ».

«Τελικά κάλεσες μόνο αυτές;»

«Ναι, μαμά».

«Αχ, βρε κορίτσι μου! Πέντε γυναίκες μόνες. Ούτε ένας άντρας...»

«Τι ένας άντρας, μαμά;»

«Έτσι, βρε Μαρίνα μου, για παρέα. Να υπάρχει».

«Δηλαδή ας υπάρχει και ας είναι αχρείαστος».

«Όλο και κάπου θα χρειαστεί».

«Δε θα χρειαστεί σε τίποτε», τη διακόπτω.

«Μα τι πράγμα είναι αυτό με εσένα» –κάνει πως δε με άκουσε– «σαράντα χρόνων και ανύπαντρη ακόμη» –είχε δεν είχε, το είπε.

«Και οι άλλες που παντρεύτηκαν τι κατάλαβαν; Όλες έχουν πάρει διαζύγιο».

«Ναι, δε λέω, αλλά γιατί τουλάχιστον δεν προσπαθείς; Ο Βασίλης ακόμη σε θέλει. Πού τον θυμήθηκες τώρα αυτόν;»

«Κόψ' το, μαμά, αγριεύω. Κοίτα, έχω να κάνω πολλά. Δεν είναι ώρα για να λύσουμε το πρόβλημα του γαμπρού. Άντε, φιλάκια και θα σε πάρω εγώ αύριο».

«Να περάσετε καλά», προλαβαίνω να ακούσω.

«Ουφ!» αναστενάζω καθώς κλείνω τη συσκευή. Αυτή η γυναίκα κοιμάται και ονειρεύεται εμένα νύφη.

Η Λορέτα χαμογελάει με νόημα. Δεν είναι η πρώτη φορά που έχει ακούσει αυτή τη συνομιλία. Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει. Το σηκώνω νευριασμένη.

«Τι θέλεις πάλι, μαμά;»

«Happy birthday, dear». Η φωνή της Λορίν ακούγεται ευχάριστα. «Μα τι έχεις;» ρωτάει αμέσως.

«Συγγνώμη, Λορίν. Σ' ευχαριστώ για τις ευχές σου. Η μητέρα μου. Με ζάλισε πάλι. Τα γνωστά».

«Καταλαβαίνω. Μην την παρεξηγείς. Ανησυχεί για σένα».

«Τι να ανησυχήσει τώρα πια! Το νερό μπήκε στ' αυλάκι. Δεν είμαι μωρό παιδί. Τέλος πάντων. Εσύ πώς είσαι;»

Η Λορίν εδώ και δύο μέρες είχε πυρετό.

«Καλύτερα, πολύ καλύτερα. Σ' ευχαριστώ. Μην ανησυχείς. Θα είμαι εκεί το βράδυ».

Δεν ανησυχώ καθόλου. Και νεκρή η Λορίν θα είναι στο σπίτι μου. Μη δώσει τον λόγο της. Η φίλη μου είναι Αμερικανίδα, αλλά τα τελευταία δέκα χρόνια που την ξέρω ζει πιο πολύ στην Ελλάδα παρά στο Λος Άντζελες. Είναι κάτι παραπάνω από τυπική.

Πήραν όλες τηλέφωνο. Όλες εκτός από μία. Εκεί όπου βρίσκεται είναι αδύνατο να τηλεφωνήσει. Η Ελένη είναι αεροσυνοδός. Προϊσταμένη. Σήμερα πετάει για Παρίσι. Θα γυρίσει στις έξι το απόγευμα. Αν δεν

έχει καθυστέρηση η πτήση. Ξέρω ότι θα είναι πτώμα. Δουλεύει είκοσι τέσσερα χρόνια. Του χρόνου παίρνει σύνταξη. Καιρός ήταν. Έχει βαρεθεί πια. Τελευταία έχει μονίμως κουρασμένη όψη. Δεν ήταν έτσι πριν από δεκάξι χρόνια. Μου φαίνεται ότι έχει πάθει υπερκόπωση. Η Ελένη, όπως όλες μας, είναι μόνη. Και όταν λέω μόνη, εννοώ χωρίς μόνιμο σύντροφο.

Μέχρι τις τρεις το μεσημέρι δεν έχουμε σηκώσει κεφάλι. Όταν το σηκώνω, φοράω σιδερένιο κράνος που με πιέζει αφόρητα. Παίρνω δύο Panadol και λέω στη Λορέτα ότι χρειάζομαι δίωρη ξεκούραση. Ζητάω να φροντίσει τα υπόλοιπα.

«Μάλιστα, μαντάμ», μου απαντάει με προθυμία.

Πηγαίνω στην κρεβατοκάμαρα και ξαπλώνω στο υπέρδιπλο σιδερένιο κρεβάτι μου με ουρανό. Μοιάζω σαν μινιατούρα έτσι μικροκαμωμένη που είμαι. Υπέρδιπλο κρεβάτι φτιαγμένο ειδική παραγγελία για τον Στέφανο, που ήταν 1.96. Δεν το χάρηκε. Τα χαλάσαμε έναν μήνα μετά. Αφού είχε ταλαιπωρηθεί σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο στο άλλο κρεβάτι, με τα πόδια να κρέμονται μονίμως έξω.

Η Μέριλιν νιαουρίζει πρώτα, με κοιτάζει σαν να περιμένει άδεια και μετά σκαρφαλώνει στο κρεβάτι πριν την πάρει. Με πλησιάζει και με παρατηρεί για πέντε δευτερόλεπτα με τα υπέροχα πράσινα μάτια της. Μετά κουλουριάζεται στην αγκαλιά μου. Σε δύο λεπτά ακούω το γουργουρητό της και νιώθω τα νύχια της πάνω στο δε-

ξί μου πλευρό, καθώς με ζυμώνει με τα ποδαράκια της.

«Μέριλιν, σταμάτα», φωνάζω.

Η Μέριλιν σταματάει στη στιγμή. Έχει πάντα κλειστά τα μάτια, αλλά τα αυτιά της είναι τεντωμένα. Έχει μάθει να ξεχωρίζει από τον τόνο της φωνής μου τι θέλω και τι όχι. Η γάτα μου έχει νοημοσύνη σκύλου και ορισμένες φορές με εκπλήσσει. Γι' αυτό της έχω αδυναμία.

Μας παίρνει ο ύπνος για ένα δίωρο. Ξυπνάω στις εξήμισι. Νιώθω λίγο κουρασμένη. Πηγαίνω αμέσως στο μπάνιο και κάνω ένα ντους φορώντας στο κεφάλι το πλαστικό άσπρο σκουφάκι μου με τα κόκκινα κερασάκια. Σε λίγα λεπτά νιώθω καλύτερα. Πηγαίνω στην κουζίνα. Η Λορέτα καθαρίζει ακόμη. Καμιά φορά απορώ μαζί της. Δε φαίνεται να την καταβάλλει τίποτε.

«Ξεκουράσου λίγο», της λέω. «Πήγαινε να ξαπλώσεις καμιά ώρα». Υπακούει χωρίς σχόλια.

Πίνω τον καφέ μου και σκέφτομαι τι θα φορέσω. Κάτι βραδινό; Μπα, όχι. Με τις φίλες μου θα είμαι. Κάτι σπορ; Ε, όχι. Είναι τα γενέθλιά μου. Θα βγάλουμε και φωτογραφίες. Κάτι μεταξύ των δύο. Μάλλον το μαύρο φόρεμα από ελαστικό σατέν που αγόρασα πρόσφατα. Μου πάει πολύ και αφαιρεί χρόνια. Μου κάνει και ωραίο μπούστο. Ναι, αυτό θα φορέσω. Νιώθω ικανοποιημένη.

Χτυπάει το κουδούνι της πόρτας. Πρέπει να φέρανε την τούρτα. Μου είπαν εφτά με οχτώ. Ανοίγω. Εί-

ναι όντως η τούρτα. Το κουτί φαίνεται τεράστιο. Ο νεαρός το αφήνει στο τραπέζι του σαλονιού μου, ενώ συγχρόνως ελέγχει το κορμί μου, που διαγράφεται με κάθε λεπτομέρεια κάτω από τη μεταξωτή ρόμπα μου. Του δίνω γερό φιλοδώρημα. Μου σκάει ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά.

«Χρόνια πολλά», μου λέει πανευτυχής.

«Ευχαριστώ», του λέω.

Η Λορέτα φτάνει αγουροξυπνημένη.

«Ήρθαν οι φίλες σας, μαντάμ;» ρωτά με ανησυχία.

«Όχι, η τούρτα ήρθε. Μην ανησυχείς. Έχουμε χρόνο».

Ανοίγω το χάρτινο κουτί και μένω πλήρως ικανοποιημένη. Η στρογγυλή τούρτα έχει το χρώμα του ουράνιου τόξου, στην προσπάθειά μου να ικανοποιήσω όλες τις γεύσεις. Στη Δανάη αρέσει η φράουλα, στην Ελένη το λεμόνι, στη Ναταλί η σοκολάτα, στη Λορίν το φιστίκι, σε εμένα η μόκα και στη Μέριλιν η βανίλια. Είναι στολισμένη με ολόφρεσκα ολλανδικά μικρά τριαντάφυλλα στις ίδιες αποχρώσεις και με άνθη λεμονιάς γύρω γύρω. Στη μέση γράφει με σοκολατένια γράμματα: «40 ΚΑΡΑΤΙΑ. ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΜΑΡΙΝΑ».

Κλείνω το κουτί και τη βάζω στο ψυγείο. Αυτό το «40 καράτια» κάπως κάθετει. Ήταν ιδέα της Δανάης. Αφήνω έναν αναστεναγμό και πηγαίνω στην κρεβατοκάμαρά μου. Η Λορέτα έρχεται και μου λέει ότι όση ώρα κοιμόμουν με πήραν τηλέφωνο ο Βασίλης και επί-

σης δύο άλλοι άντρες, που δεν άφησαν ονόματα. Επίσης και η Ελένη. Θα είναι στην ώρα της.

Μέχρι τις δέκα το βράδυ το τηλέφωνο χτυπάει συνεχώς.

Ο αδερφός μου, γνωστοί, συνεργάτες, πρόην... Τελικά, με θυμήθηκε πολύς κόσμος.

Στις εννέα και μισή είμαι έτοιμη. Μένω ικανοποιημένη για δεύτερη φορά. Το είδωλό μου στον καθρέφτη αντανakλά μια δροσερή γυναίκα γεμάτη ομορφιά και λάμψη.

Φοράω το αγαπημένο μου μονόπετρο και τα διαμαντένια, επίσης μονόπετρα, σκουλαρίκια μου. Διακρίνω μια χλιδατή απλότητα πάνω μου και αυτό μου αρέσει. Αφαιρεί χρόνια. Το ίδιο και το μακιγιάζ μου. Τονίζω πρώτα τα χείλη και λιγότερο τα μάτια. Είναι το μυστικό μου. Δε φοράω ποτέ βαριές σκιές ούτε χρησιμοποιώ πολύ μολύβι. Τονίζω μόνο τα φρύδια μου. Πιστεύω ότι από τα φρύδια και τα χείλη εξαρτάται η ισορροπία του προσώπου. Λάθος σχήμα και αλλάζει όλη η έκφραση. Φροντίζω πάντα αυτά τα δύο και σε αυτά οφείλεται η δροσιά μου. Δεν αντέχω τα υπερβολικά βαμμένα μάτια. Μου θυμίζουν πουτάνα. Άσε που δεν μπορείς ούτε να δακρύσεις.

Ελέγχω τα φαγητά. Έχω σούπα από βραστά λαχανικά –με νουντλς, αρακά, καλαμπόκι– και κρέμα γάλακτος, σπρινγκ ρολς με γέμιση χορταρικά και γαρίδες, δύο τεράστια μπουλ με ρύζι –στον ατμό και τηγανητό–,

γλυκόξινο κοτόπουλο και ψάρι χωριστά, βραστά λαχανικά με σάλτσα από στρείδια, βοδινό με καυτερή σάλτσα, άφθονο κόκκινο και λευκό κρασί, αναψυκτικά, ποτά.

Τα πιάτα είναι ήδη στοιβαγμένα, όπως και τα ποτήρια. Μένω για τρίτη φορά ικανοποιημένη.

Σκέφτομαι συνεχώς εμένα, τις φίλες μου και όλες τις γυναίκες που τέτοια ώρα είναι μόνες. Γυναίκες που δεν τους λείπει τίποτε κι όμως έχουν ένα τίποτε στο κρεβάτι τους. Είναι μισές. Όπως και να το κάνουμε, άνθρωπος χωρίς ταίρι είναι μισός άνθρωπος. Είναι μορφή αναπηρίας κι αυτό.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι και κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Η Μέριλιν, η γάτα μου, πετάγεται από δίπλα μου κοιτάζοντάς κι αυτή τον καθρέφτη.

«Μέριλιν, είμαι ανάπηρη», της λέω.

Με κοιτάει στα μάτια και προσπαθεί να καταλάβει.

«Κι εσύ είσαι ανάπηρη», συνεχίζω. «Δεν έχουμε σύντροφο. Είμαστε ανάπηρες».

Η Μέριλιν ξαναξαπλώνει και συνεχίζει τον ύπνο της. Αδιαφορεί. Σαν να μου λέει: «Άντε, κοπέλα μου, σύνελθε και κοιμήσου. Μια χαρά άνθρωπος είσαι. Σιγά μην τρελαθούμε για τα αρσενικά».

Συνέρχομαι. Τι με έπιασε ξαφνικά; Γιατί τόσος πεσιμισμός; Δηλαδή, επειδή οι άντρες είναι νούμερα, πρέπει κι εγώ να γίνω νούμερο νυχτιάτικα; «Βρε, δεν πάνε στα τσακίδια!»

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2005-9

9 786180 120059

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16625

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η